

Se side 16.

Bikubens Museumslegat

Af Henning Ranum

Der lå en invitation fra Bikubenfonden i postkassen. Kertemindeegnens Museer skulle modtage Den Danske Museumspris.

Hvorfor mon jeg var inviteret?

For nogle år siden blev Vejen Kunstmuseum nomineret og var med i opløbet til at modtage prisen. Måske var det derfor – og dog - sidste år var der ingen invitation.

Nå, det var helt i Kerteminde, så jeg lagde invitationen til side og var lige ved at glemme den.

Så hørte jeg tilfældigt en fugl synge om, at der da vist alligevel var en tilknytning til Vejen Kunstmuseum.

Fortsættes næste side

KUNST

omkring TROLDEN

NR. 1 · 16. årgang
August 2007

Indhold

3 Karl Hansen Reistrup-
udstilling
Af Christina Rauh

7 Sensommerudflugt
Af Frode Bertelsen

9 Tine Hecht-Pedersen
Af Teresa Nielsen

14 Hanne Vedel-udstilling
på Vejen Bibliotek

16 Koncert på Vejen
Kunstmuseum

17 Klumpen i halsen
Af Rasmus Heiberg

21 Vækst i samlingen på
Vejen Kunstmuseum
Af Teresa Nielsen

29 Sindets billeder
Af Annette Stabell

Det var ikke kun én pris, der skulle uddeles, nej det var hele tre. Den store på 500.000 kr. skulle gå til Kertemindeegnens Museer. Hvem der skulle have den nystiftede Specialpris på 100.000 kr. og museumslegatet på 50.000 kr. ville først blive afsløret ved selve prisoverrækkelsen!!

Vi var tre fra Vejen, der tog til Vikingemuseet i Ladby den 24. maj, hvor uddelingene fandt sted i strålende solskin.

Overrækkelserne foregik i kælderens på et endnu ikke helt færdigbygget museum, der skal indeholde fund fra Ladbyskibet.

Museumsdirektør på Den Hirschsprungske Samling, Marianne Saabye, motiverede Bikubenfondens tildeling af Bikubens Museumslegat til *Teresa Nielsen*, Vejen Kunstmuseum.

Det rislede let ned af ryggraden af glæde og stolthed!! Tænk, at ja, det var helt fantastisk.

Marianne Saabye startede med at læse den officielle motivering op:

»Teresa Nielsen har gennem sin forsknings- og udstillingsvirksomhed i det sene 19. århundredes kunst ydet en betydelig kunsthistorisk indsats. Hun har, med en særlig evne for at gå på opdagelse i ukendt kunstnerisk terræn, gjort omfattende og betydelige erhvervelser af kunst og keramik til museet. Både i udstillinger og erhvervelser har hun lagt vægt på utraditionelle synsvinkler og på at trække oversete kunstnere ud af glemslen«.

Så gik hun over til at holde en blændende hyldestale til Teresa, hvor hun remsede alle vores museumsinspektørs kvaliteter op.

Blandt andet havde Marianne Saabye fundet ud af, at Vejen Kunstmuseums samling var forøget med 800 numre siden Teresa tiltrådte – det er en fordobling af museets katalognumre!

Hun sluttede med at fremhæve en enkelt udstilling som eksempel på Teresas arbejde – den om Ingrid Vang Nyman, Pippi Langstrømpes tegner!

Marianne Saabye sammenlignede Teresa med Pippi Langstrømpe. Hendes

sprudlende energi, arbejdsomhed, gå-på-mod og fantasi.

Den danske museumsverdens Pippi Langstrømpe!

Kære Teresa: Tillykke med legatet – du har fortjent det!

Teresa Nielsen (th.) modtager Bikubens Museumslegat. Foto: Johnny Anton Wichmanns.

Karl Hansen Reistrup-udstilling

Af Kunsthistoriker Christina Rauh

Sommeren over viser Vejen Kunstmuseum en udstilling med keramik af Karl Hansen Reistrup (1863-1929). Reistrup, der var uddannet maler og billedhugger, fungerede i en menneskealder som kunstnerisk leder af Kählers keramiske værksted, og var i årtierne omkring 1900 med til at præge den produktion, der udgik fra værkstedet i Næstved.

Karl Hansen Reistrup, der startede sin karriere som dekorationsmaler ved den Kongelige Porcelænsfabrik, havde ambitioner om at drive sit talent for iagttagelse og formgivning til noget mere. Som ung rejste han til Paris, hvor han blev uddannet bataillemaler ved Academie Julian, mens han tjente til dagen og vejen ved den toneangivende porcelænsfabrik Sévres. Kort efter hjemkomsten fra Frankrig blev han »headhunted« til Kählers værksted, som manglede en kunstner, der kunne forny og udvide sortimentet op til den Nordiske Landbrugs- Industri- og Kunstudstilling i 1888. Overbevist om hans evner og hurtighed, ansatte Herman A. Kähler snart Reistrup som kunstnerisk leder af værkstedet. De indledte et frugtbart samarbejde, hvor

de sammen eksperimenterede med motiver og teknikker, der skulle gøre Kähler keramik kendt ud over landets grænser.

Reistrup var en glimrende iagt-tager og billedlig fortæller, og han formåede på levende vis at omsætte sine ideer i leret. Han arbejdede i alle formater - fra de store keramiske billedfriser til mindre figurer, fade og krukker - hvad end det drejede sig om dramatiske, mytologiske motiver eller de dyr, som han livet igennem

Fortsættes næste side

Elefantvasen, ca. 1900. Privateje.

Fortsat fra side 3

var fascineret af. Særligt dyrenene blev i samspillet med Herman A. Kählers lustreglasurer kendetegnende for Reistrups keramik. Ved at forenkle og stilisere dyrenes hoveder og kroppe og indarbejde dem i de keramiske genstandes korpus, opnåede de en yderst dekorativ virkning, der ofte nærmer sig det monumentale. Dette understreges af de tætte, iriserende glasurer. Nogle figurer udformede han med en vis humor, eksempelvis »Løvens frokost« fra 1888, hvor der ligger knoglerester og et kranium ved siden af den tydeligt mætte og tilfredse løve. Bemærk dens aristokratisk snoede overskæg!

Reistrups interesse og evne til udtryk indenfor byg-
område, hvor han
gældende i tiden.

man A. Kähler

1894 en særlig

det var muligt

ensartede de-

På den Nor-

ling i Stock-

på Verdens-

i 1900 i Pa-

Reistrups fri-

holdsvis på-

ramme om Käh-

af keramik. Til Kø-

fremstillede Reistrup

kante keramiske måge-

anbragt i Rådhus hallens buer.

for det dekorative kom også

ningsudsmykninger - et

gjorde sig stærkt

Sammen med Her-

udviklede han i

teknik, hvorved

at fremstille

korative friser.

diske Udstil-

holm 1897 og

udstillingen

ris dannede

ser med hen-

fugle og ørne

lers udstillinger

benhavns Rådhus

i 1900-1901 de mar-

og kragefriser, som er

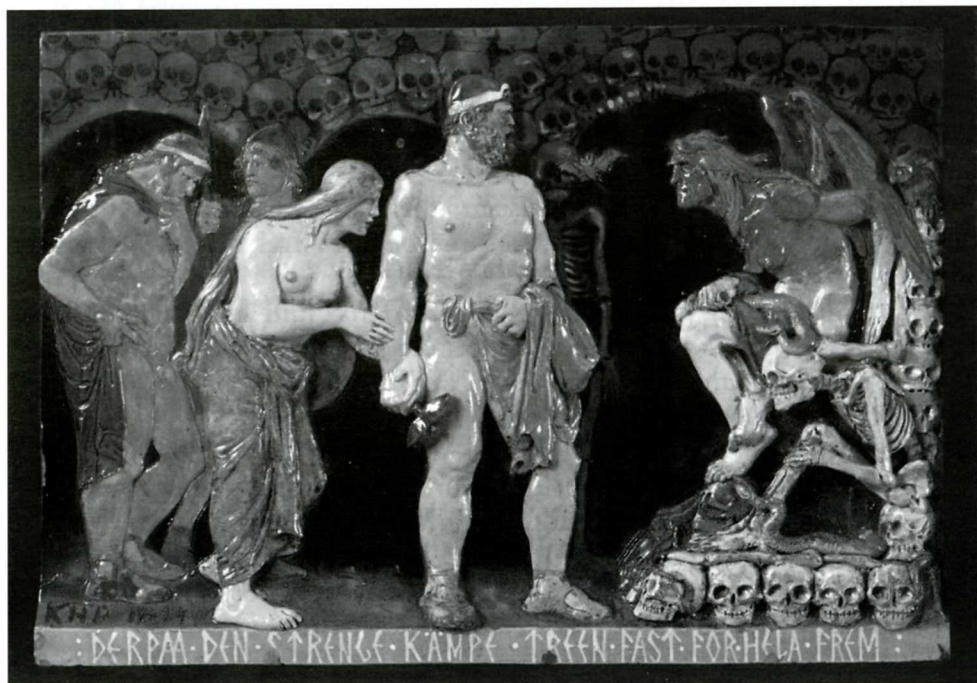
Det var især i samarbejde med arkitekt Hack Kampmann at Hansen Reistrup kom til at udføre store udsmykninger. Opgaverne omfattede maledede billedfriser, stukarbejder, glasmosaikker samt naturligvis keramikfriser. Århus Teater (1898-1900) står som et skinnende eksempel, når det ved aftenstide stråler af lys og byder sine gæster velkommen til et sandt sansebombardement af motiver, farver og historier. Et helt anderledes afdæmpet udtryk finder man i udsmykningen af Glyptoteket, hvor Reistrup i forbindelse med ombygningen udførte de stiliserede dyrefigurer i granit, der pryder den nederste del af facaden på den bageste udstillingsbygning. Med deres stramme stil og monumentalitet reflekterer de en del af bygningens indhold, nemlig museets samling af ægyptisk kunst.

Vejen Kunstmuseum viste i 2002 værker af Karl Hansen Reistrup i forbin-

delse med udstillingen »Kählers værksted – keramik fra Næstved«. Med den kommende udstilling sættes der fokus på Reistrup som enkeltkunstner, da han som keramikker og billedhugger har sat sig tydelige spor i dansk keramik- og stilhistorie i perioden omkring 1900. Keramikken fra Kähler opnåede i samtiden stor bevågenhed og efterspørgsel både i indland og udland med sit moderne udtryk, ligesom udsmykningerne af Hack Kampmanns bygninger placerer ham centralt i dansk skønvirkearkitektur.

Karl Hansen Reistrup, 1863-1929, var jævnaldrende med Vejen Kunstmuseums egen hovedperson, billedhugger og keramikker Niels Hansen Jacobsen, 1864-1944. Om end forskellige er de dog både i motiv og udtryksmiddel fine repræsentanter for tidsånden omkring 1900 og den periodes opblomstrende kunstnerkeramik. Begge arbejdede de med den glaserede, farvelagte keramik og med en nysgerrighed efter at finde ud af, hvad materialet kunne benyttes til. I motiverne er der ligeledes sammenfald. Reistrup udførte eksempelvis en række figurer, fader og relieffer med motiver fra den nordiske mytologi. Relieffet fra 1894, der viser »Thor i Helheim« - erhvervet af Vejen Kunstmuseum for 10 år siden - spiller motivmæssigt op til Niels Hansen Jacobsens behandling af samme emne i skulpturen »Thor og Gjøgleriet i

Fortsættes næste side

Thor hos Hell, 1894. Vejen Kunstmuseum.

Udgård«, 1891. Sammenfaldende er også arbejdet med detaljerne tænkt ind i større arkitektoniske helheder. Hos Hansen Jacobsen ser man et eksempel i museumsanlægget i Vejen, hvor troldepringvandet forener skulptur og arkitektur – og danner afkølingsbassin for elektricitetsværket. At sætte fokus på Karl Hansen Reistrup som enkeltkunstner ligger dermed ganske i tråd med museets hovedområder, der dels er at belyse Niels Hansen Jacobsen samtid, dels at udforske hans arbejdsfelter skulptur og keramik.

Selve udstillingen er blevet til på baggrund af keramikeren Peder Rasmussens bog »Reistrup. Udsmykninger og keramik«, der udkom i efteråret. Som udlært pottemager på Kählers værksted og forfatter til bogen »Kählers Værk« er Peder Rasmussen blevet opmærksom på den store betydning Reistrup har spillet for keramikværkstedet i Næstved og udsmykningsopgaverne, som er blevet til i samarbejde med Hack Kampmann. Med bogen og udstillingen bliver der sat fokus på en kunstner, der i lang tid har været underkendt eller ligefrem glemt.

En stor del af genstandene på udstillingen er lån fra private. Dertil er der lånt centrale arbejder fra andre museer, blandt andet udkastene til udsmykning af Glyptoteket og skitserne til glasmosaikkerne til Århus Teater, samt naturligvis fra Næstved Museums store samling af Kähler keramik. Fra Kunstindustrimuseet er lånt en lille samling vaser, som blev indkøbt til museet da de var helt nye – et fingerpeg om Reistrups centrale position i datidens kunst- og designbevægelse. Reistrups keramiske bygningsudsmykninger er repræsenteret ved store fotostater efter arkitekturfotograf Jens Lindhes optagelser.

Udstillingen bliver til i forlængelse af »Biennalen for kunsthåndværk og design«, som er et led i kulturaftalesamarbejdet i Trekantområdet, og er støttet af Trekantområdet, Danmark.

Der var fernisering på udstillingen lørdag den 6. juni 2007 kl. 15.00, hvor Peder Rasmussen vil være til stede og fortalte lidt om sin bog. Udstillingen kan ses på Vejen Kunstmuseum frem til den 26. august 2007, hvorefter den vises på Næstved Museum i Boderne.

I samspil med Trekantområdet Danmark har det været muligt at lave et aftenarrangement med kenderen på feltet. Tirsdag den 14. august kl. 19.30 holder keramikeren og forfatter – den gode fortæller – Peder Rasmussen, et billedrigt foredrag om Karl Hansen Reistrup.

Sensommerudflugten til Viborg

Den 1. september 2007

Af Frode Bertelsen

Viborg har altid været noget særligt. I fordums tid var det her, kongerne lod sig krone. Fra 1060 var Viborg bispesæde og senere kom også Landstinget til. Kongen og hans mænd og andet godtfolk havde gerne ærinde i den driftige handelsby i hjertet af Jylland. I et par århundrede gjorde Viborg måske ikke helt så megen stads af sig, men netop nu har den sin anden guldalder. Befolkningstallet stiger, erhvervslivet, kultur og kunsten blomstrer, nu er den smukke middelalderby mellem grønne bakker og blå søer atter Midtjyllands hovedstad.

Viborg Domkirke er med sine to tårne byens særlige vartegn. Kirkens historie går helt tilbage til 1100-tallet, men efter flere voldsomme brande er kun den gamle krypt tilbage af den oprindelige kirke. Resten er genopbygget. Den seneste indvielse var i 1876. Joakim Skovgaards maleriske udlægning af bibelhistorien kan ses overalt på vægge og hvælvinger. Kunstforeningens sensommerudflugt går til september til Viborg med følgende program:

8.00 Afgang fra Vejen Banegård.

10.00-10.15 Formiddagskaffe med rundstykker på P. plads ved Domkirken.

10.15-12.00 Byvandring med lokalguide hvor vi også besøger Domkirken.

12.00-13.00 Vi besøger NB Galleri som ligger i centrum og er et af Danmarks største gallerier for fremtrædende nordeuropæiske kunstnere. Galleri NB har ca. 10 udstillinger med maleri og skulptur om året. Når vi besøger galleriet er der en udstilling med færømaleren Kári Svensson.

13.00-15.00 Frokostpause.

Der er bestilt frokostbuffet i Brygger Bauers Grotter, som ligger bag domkirken.

I 1868 startede den ungarske brygmester Peder Bauer sin ølbrygning i det tidligere hvidtølsbryggeri fra 1832. Øllet herfra var berømt, fordi vandet blev hentet fra den rene og dejlige Sct. Mortenskilde.

Peder Bauer byggede de store grotter her dybt under jorden for at give øllet dets rigtige temperatur.

Fortsættes næste side

Fortsat fra side 7

I næsten 100 år har disse prægtige bygningsværker været gemt og glemt. Grotterne er restaureret af ejerne murermestrene Alex Jensen og Leif Møller og er i dag et kendt spisested.

15.15-16.15 besøg i Kunsthallen Brænderigaarden.

Kunsthallen Brænderigaarden har til huse i et smukt historisk bygningskompleks med en attraktiv beliggenhed ved Viborg-søerne. Den ældste del er fra 1734, da den saksiske bygmester Johan Gottfried Hödrich opførte en lav hovedbygning i et stokværk. Senere fik denne, der i dag rummer udstillingslokaler, en ekstra etage.

I 1800-tallet har bygningerne været brugt til brændevinsbrænderi – heraf navnet.

Viborg kommune købte Brænderigården i 1993 med det formål at indrette bygningerne til et kunst- og kulturhus for samtidskunst. Siden har Kunsthallen Brænderigården dannet ramme om en række markante præsentationer af dansk og international billedkunst.

Viborgs kunstforening har adresse her.

Når vi besøger stedet er der en udstilling med billedkunstneren Karin Olesen.

16.15-18.30 hjemtur via Dollerup Bakker. Vi drikker eftermiddagskaffe undervejs i det fri, hvis vejret tillader dette.

Deltagerprisen er kr. 385,00 for medlemmer, ikke medlemmer kr. 425,00. incl. bus, for-og eftermiddagskaffe, byvandring, frokost og entreer.

Drikkevarer er for egen regning.

Tilmelding kan ske ved indbetaling til kunstforeningens konto i Danske Bank 96728715633851 senest 20.august.

Nærmere oplysninger om turen kan gives ved Frode Bertelsen tlf. 75362192 eller mail karenfrode@vejen-net.dk.

Turen til Viborg gennemføres i stedet for den tidligere annoncerede til Hjørning.

Billedhugger Tine Hecht-Pedersen fylder salene på Vejen Kunstmuseum

- et lille kronologisk rids

Af Teresa Nielsen

Som en meget flot gestus overdrog den barnløse Kolding-maler, Valdemar Petersen sammen med sin hustru Esther deres arv til et legat, der skulle være knyttet til Vejen Kunstmuseum. Han var vokset op i Holsted, og på en smuk måde faldt mindet et sted mellem disse to ankerpunkter i hans liv, på et sted som han holdt af, og hvor det har gjort en forskel – det mål, som han også havde med legatet. Det skulle gerne gives til en, hvor midlerne ville være med til at gøre en mærkbar forskel. De 30.000 kr. gives uopfordret, og er derfor skattefrie. De penge kan give lidt arbejdsro eller måske mulighed for den inspirerende rejse, som en kunstner længe har ønsket, men ikke haft midler til.

Sidste uddeling fandt sted i 2005, hvor legatet gik til Annette Holdensen. Her i efteråret 2007 bliver modtageren billedhuggeren Tine Hecht-Pedersen. Hun er født i Risskov i 1958, og vil være en del Vejen borgere bekendt. Allerede i efteråret 2005 var Tine for første gang i arbejde på Vejen Kunstmuseum. Det skete i forbindelse med Vejen Billedskoles første gipsweekend – et vellykket værkstedsforløb, der blev gentaget med endnu større opbakning her i foråret 2007, hvor teltet på Museumspladsen summede af liv med over 20 børn og 10 voksne, der legede med gipsen. Ind imellem har hun også været på besøg for at afholde gips- og lerværksted som led i projektet »Kunstner-møder«, som fortsætter til efteråret, hvor vi har fået støtte fra Kunstrådet til endnu et forløb.

Som kunstner er Tine i årene 1984-1991 uddannet på Kunstakademiet i København – med indtryk også fra Det frie Akademi i Haag i Holland. Hendes lærer var bl.a. Torben Ebbesen, Hein Heinsen og Bjørn Nørgaard. Hun har desuden gennemført Akademiets studieforløb på den pædagogiske del hos Carsten Juhl. Denne kombination af den frie kunst og det pædagogiske har hos Tine udviklet sig til en ganske særlig pædagogisk indsigt, som alle bemærker med ord som: »Det er utroligt, som hun kan nå ind til børnene!«.

Sin debut fik hun på Charlottenborgs efterårsudstilling allerede i 1984

Fortsættes næste side

– samme år som hun kom ind på Kunstakademiet. Der præsenterede hun nogle skulpturer bestående af træstammestykker beklædt med plast, pap og adobe. De markante skulpturer fangede Willy Ørskovs opmærksomhed, men ham nåede hun desværre ikke at få som lærer.

To skoleudsmykninger i henholdsvis Ballerup og Solrød

Allerede fire år inde i studiet fik Tine Hecht-Pedersen i 1988 sammen med Frans Jakobi, Kristin Callesen, Bent Ulrik Sørensen og Henrik Norn af Bjørn Nørgaard overdraget en opgave, der gik ud på at udsmykke Balsmoseskolen i Ballerup. Tines bidrag blev et keramisk profilgesimsforløb med ansigter samt »Hund på hjørne«, hvor hunden ser ud til at stikke hovedet gennem væggen og leve sammen med eleverne inde i klassen. Karakteristisk for hendes arbejdsmåde fremgår det af gamle fotos, at hun allerede ved dette projekt arbejdede med at inddrage de elever, der var på skolen. De var med til arbejdet med hovederne til profilforløbet – grundformen, profilbåndet, blev fremstillet af en maskine, ekstruderen. Den del af arbejdet foregik på Tommerup Teglværk på Fyn. Kontakten havde Bjørn Nørgaard etableret. Sammen med Esben Lyngsø Madsen var han ved at få styr på brænding af ganske store keramiske objekter.

*Tine Hecht-Pedersens
»Hund på hjørne« er
udført på Tommerup
Teglværk i 1988.*

Som led i studiet på Akademiet leverede Tine foråret 1990 sammen med Kerstin Bregendal en udsmykning til Uglegårdsskolen i Solrød, hvor Signe Holm-Larsen var skoledirektør. Tine valgte at placere sit bidrag udendørs. Det består af en grå betonprofil formet som bondemandshoved med hat. Derpå et monteret 48 rød/gule grise, der er støbt i fiberbeton. Hendes tanke havde været, at udsmykningen skulle være med til at minde om, at dette område forholdsvis tæt på hovedstaden i den ikke særlig fjerne fortid havde været landbrugsland. Atter var eleverne inddraget. Det var dem, der skulle være med til at grave og støbe fundamentet, og som prikken over i'et var de ved indvielsen med til at lave og spise nogle grillstegte pattegrise!

Udstillingsvirksomhed

Vil man have et indtryk af, hvad hun helt selv var optaget af i den periode kan man eksempelvis se på hendes udstilling, der i september 1989 fandt sted på Gentofte Kunstmuseum. På den høje bagvæg havde hun sammen med en teatermaler med forskudt skabelontryk lavet et tapetagtigt felt, hvorpå var monteret kvadratiske og runde gipsrelieffelter. Der var også opsat to hylde med henholdsvis et skulpturelt hoved og en stiliseret kande. Disse dele dannede bagvæg for to store skulpturer ude på gulvet. Den ene en mand, den anden en kvinde, men fjernt fra fotografisk realistiske. De bestod, som hele indretningen, af et sammenstød mellem mange forskellige materialer – poleret marmor, bronze, keramik, cement m.m.

I samme eksperimenterende ånd var Tines bidrag til den udstilling, som hun i maj 1991 afholdt sammen med Mette Gardelli i Kulturministeriets udstillingshus for nutidig kunst, Overgaden-nedenvandet i København. Sammen med teatermaleren lavede Tine en mægtig vægdekoration bestående af et landskabsudsnit, der gentog sig. Henover var sat en serie brændtlersrelieffer udført over ko kranier, også kaldet bukranier, når de indgår i antikens arkitektoniske friseelter. På en anden lang væg var opsat et maleri af et jungleparti med papegøjer og derover var monteret liggende solbadere.

Kontrasterne var spændende og nydelsen af de mange forskellige materiale-muligheder er tydelig.

Fortsættes næste side

I 1991 viste Tine Hecht-Pedersen i Kulturministeriets udstillingslokaler på Christianshavn denne store vægudsmykning med de modellerede keramiske ko kranier.

Fortsat fra side 11

Nogle år senere præsenterede Tine først på året 1995 udstillingen »Kroppen og huset« på Museet for samtidskunst i Roskilde. Her viste hun resultatet af et længere ophold på Sveaborg ved Helsinki. Det var en række selvportrætter i gips. Hun havde sat sig for at modellere det, som hun kunne se, som hun stod med kavalet og spejl – forskellig indstilling førte til forskellige udsnit. Efterfølgende blev portrætterne højnet med rød ostevoks og Tine indfarvede et helt rødt gulvtæppe.

Sin egen verden tog hun også afsæt i, da hun samme år i november på Hvidovre Hovedbibliotek i »Skulpturinstallation« præsenterede en udstilling, der var bygget op over grundplanerne til nogle af de steder, hvor Tine havde boet. Formerne var beklædt med filt, og særligt sengens placering var markeret i de ellers meget enkle grundplaner.

De lette, net-agtige konstruktioner

Først på året 2001 afholdt Tine sammen med Kit Kjærbye udstillingen »Skulptur« i Kulturhuset Toldkammeret, Helsingør. Der præsenterede hun en række gennemsigtige netagtige skulpturer i sækkevæv, papmaché og gips. Deres grundlæggende form- og materialeafsøgning er hun fortsat optaget af. To år senere gik de samme formeksperimenter igen i hendes bidrag til interims udstilling på Den Frie. Denne gang var netskulpturerne udført i ler med flotte glasurer. De lette konstruktioner arbejder hun fortsat videre med, og de har de seneste været til at følge på hendes udstillinger i eksempelvis Cobra-rummet på Sophienholm, hos Coloplast og på C. F. Møllers Tegnestue i Århus.

I sin afsøgning af 'pølseteknikken', som Tine har brugt til de store, åbne keramiske netkonstruktioner, er hun også gået videre med andre måder at bruge de keramiske pølser. Et eksempel fra 2005 kunne være »Portræt«, der er skabt af sammensatte lerpølser holdt oppe under tørring af en indre kerne – det blev endog i samme forløb til hele menneskefigurer udført i

»Portræt«, der består af glaserede lerpølser, udstillede Tine Hecht-Pedersen i 2005.

papmache. De vakte mindelser om en af hendes første skulpturer – et par kalveknæede ben og en plump underkrop udført i studietiden i adobe sammen med Erik Lynge. Der er nu en gang sjældent noget, der opstår helt frit og lige ud af den blå luft!

En dygtig formidler

Med støtte fra Ballerup kommunes Børnekunstfond udførte Tine i 2001 også bogsfinx'en til Ballerup Børnebibliotek. Den blev til i samspil med 4.c fra Grantofteskolen samt 4.c og 4.d fra Egebjergskolen. Børnene hjalp med at male et hav af kasserede bøger og dekorerede dem med hieroglyffer – samtidig med at de klassevis producerede hæfter med alle mulige indsamlede oplysninger om det gamle Egypten. Tine opfordrede børnene til at modellere hver deres egen version af sfinx'en. De små studier blev brændt og glaseret. Selv stod Tine i samspil med en smed for opbygning af et 3,5 meter højt sfinxeskelet, der blev beklædt med hundredvis af kasserede bøger. Hulen eksisterer fortsat og bliver flittigt brugt. Med dette projekt illustreres endnu en gang, hvor forbilledlig dygtig Tine er til at inddrage børnene. Det skete også i forlængelse af Toldkammerudstillingen, hvor der var en uge med skolebørn, der kom og arbejdede i udstillingen.

Som det fremgår af eksemplerne i denne tekst fylder undervisning og kunstformidling ganske meget i Tines hverdag. Eksempelvis har hun i 1992-93 skulpturlærer ved Ölands Folkhögskola, Sverige, samtidig med at hun i København underviste i gipsafstøbning. I dag er hun tilknyttet værkstedsgruppen på Statens Museum for Kunst, og arbejder især gerne med hold i Afstøbningssamlingen. Forskellige steder i landet er der bud efter Tine til deltagelse og kyndig styring af Huskunstnerprojekter, der er i vækst takket være initiativ fra Kunstrådet. Samtidig inddrages hun i gymnasiets billedkunstundervisning og videregiver sine erfaringer på Gentofte seminarium – lad os håbe, at der også kan levnes plads til at udføre egne værker og eksperimentere videre i et væld af forskellige materialer.

Hanne Vedel fra Spindegården:

Udstilling på Vejen Bibliotek

Engang lå Spindegården i Askov og nogle forbinder stadig navnet med Askov, selv om virksomheden har ligget i Aabenraa siden 1970.

Det år overtog væveren Hanne Vedel Spindegården og flyttede virksomheden til Aabenraa.

Her fortsatte hun de stolte traditioner, som hun havde mødt hos Paula Trock, der oprettede Spindegården i Askov i 1948.

Her blev der eksperimenteret med spinding af forskellige uldtyper og vævning.

Kvaliteten var dengang som nu i højsædet.

I 2006 havde Spindegården en retrospektiv udstilling på kunstmuseet Brundlund Slot i Aabenraa, der senere blev vist på Kunstindustrimuseet i København.

Terra-tæppe. Foto fra Tage Henriksen-indretning i Vejen.

Udstillingen viste den imponerende spændvidde og produktivitet, der gennem årene er udgået fra Spindegården i Aabenraa, der stadig er et levende værksted.

Omkring 300 danske kirker kan glæde sig over at besidde altertæpper, messehagler, antependier og løbere med Hanne Vedels signatur. I Vejenområdet har hun blandt andet leveret kirketekstiler til Læborg Kirke, Veerst Kirke, Skrave Kirke og Rødding Sognekirke.

Hanne Vedel har også været mester for gulvtæpper, løbere til møbelstoffer og viskestykker, der gør nuværende og kommende ejeres dagligdag lysere som al anden god kunst.

Hanne Vedel er uddannet hos Cis Fink i Aabenraa, hvorefter hun rejste til Finland og videreuddannede sig. I 1954 blev Hanne Vedel af forstander Arnfred opfordret til at arbejde for Paula Trock på Spindegården i Askov, hvor hun for Højskolernes Håndarbejde skulle udvikle mønstre i Paula Trocks garn.

Sideløbende arbejdede Hanne Vedel med prøvevævninger for Paula Trock.

I 1955 oprettede Hanne Vedel eget værksted i Aabenraa, hvor hun udviklede sin egen profil med udgangspunkt i traditionelle mønstre. Tidligt forstod hun vigtigheden af samspil med industrien og fik gennem udstillinger og samarbejde med Dansk Kunsthåndværk og Den Permanente kontakt til arkitekter. Blandt samarbejdspartnere kan nævnes Friis og Moltke, Boeck Hansen, Stærmose og Vilhelm Wohlert m. fl. Adskillige væverier blandt andre Schaumanns Klædefabrik i Haderslev, Kolding Hørfabrik og virksomheder i Finland og Sverige er der samarbejdet med.

Som ingen anden har hun forenet kunsthåndværkerens unikaarbejder med industrielle løsninger af høj kvalitet.

Hendes værker kan være neddæmpede i udtryk og de kan være sprælske med stærke farver, som det blandt andet er set i nogle af hendes tæpper, der er gengivet i bogen »Tekstil funktionalisme – væveren Hanne Vedel«, der udkom i 2006.

Fra den 27. juni til den 18. august 2007 vises en udstilling på Vejen Bibliotek med Hanne Vedels messehagler, gulvtæpper og beklædninger i udstillingsrummet og i udlånets montrer vises nogle af hendes duge, servietter og viskestykker.

Septemberkoncert på Vejen Kunstmuseum

Kunstforeningen indbyder i år til koncert på Vejen Kunstmuseum den 19. september med musik af blandt andre J. S. Bach, J. N. Hummel og A. Arutjunjan. Det sidste stykke af Jean Babtiste Arban har den festlige titel: Karneval i Venedig.

Koncerten bliver spillet af trompetist Dorthé Zielke og på flyglet spiller organist Søren Johannsen.

Dorthé Zielke fik i 2000 diplomeksamen fra Det Kongelige Danske Musik-konservatorium. Samtidig med studierne i Danmark studerede hun privat hos undervisere i Chicago, Salzburg og Oslo.

Efter konservatorieuddannelsen har hun blandt andet været tilknyttet Danmarks Radios Symfoniorkester i jubilæumssæsonen og været praktikant i Radiosymfoniorkestret i Berlin. Hun spiller nu jævnligt i disse samt i andre symfoniorkestre. I 2006 og 2007 er hun kontraktansat som trompetist i Det kongelige Kapel.

Søren Johannsen debuterede i 1995 fra Det Kongelige Danske Musikkonservatoriums solistklasse. Han er organist i Christians Kirke i København.

Søren Johannsen har indspillet flere cd'er, senest med værker af César Franck og triosonaterne af J. Sebastian Bach. Søren Johannsen har fire gange opført Bachs samlede orgelværker. Læser man Guinness Rekordbog 2001, kan man læse om en af de fire opførelser, nemlig verdens længste orgelkoncert. Søren Johannsen spillede Johann Sebastian Bachs samlede orgelværker i løbet af 22 timer i samme døgn.

Dorthé Zielke og Søren Johannsen har spillet sammen siden 1998 og har spillet koncerter mange steder i landet. Sammen har de udgivet cd'en Trompetist.dk

Dorthé Zielke og Søren Johannsen giver koncert på Vejen Kunstmuseum.

Erling Jepsen kommer til Vejen Kunstmuseum torsdag den 4. Oktober. Her bringes en introduktion til forfattermødet af Rasmus Heiberg. Artiklen har tidligere været bragt i BogMagasinet april/maj 2007:

Klumpen i halsen og Op på ølkassen

Erling Jepsens bøger er skrevet som direkte modreaktioner på den fortielsens tyranni, som prægede hans sønderjyske barndom

Af Rasmus Heiberg

Erling Jepsen er en venlig mand, og når han på en velbesøgt cafe en fredag eftermiddag på Amager bliver bedt om at skruetiden tilbage til barndommens skolevej i sønderjyske Gram, så gør han det.

Han lukker øjnene. Men åbner dem hurtigt igen.

Det kan lyde patetisk men den følelse, jeg får ved at tænke tilbage er sorg. En følelse af at noget ikke blev, som det skulle, det er en energi, om du vil, som er drivkraften bag alle mine bøger. Når jeg sætter mig ned og mærker klumpen i halsen, så ved jeg den er der. Så skriver jeg.

Dagene dengang var delt i to. Der var skolen, hvor det gjaldt om at få tiden til at gå og ellers bare overleve uden al for megen tæsk. Så var der tiden derhjemme, hvor det kun handlede om at bære far gennem dagen. Hvad kunne man gøre, for at far var glad?

Hvordan kunne man undgå, at far blev ked af det. Græd. Bankede hovedet ind i væggen. Og der var masser, mine søskende og jeg kunne gøre. Man kunne blandt andet bekræfte ham i, hvor klog han var, ved at spørge ham om noget, vi allerede vidste, han kendte svaret på.

Skulle skaden være sket, og far var i dårligt humør, kunne man altid rense luften ved at gøre sig fortjent til en tur over knæet. Der var altså masser af kneb for fortsat at holde far glad. Det vidste vi børn,.

Børn er nok de bedste til at aflure den slags, de er også gode til at gennemskue, at noget ikke er, som det burde være. De kan dog sjældent sætte ord på, hvad der er galt. Men følelsen af forvirring og ydmygelse forstår de. Den er ikke til at tage fejl af.

Op på ølkassen

Når jeg skriver bøgerne, er det et forsøg på at forstå min opvækst. Det er

Fortsættes næste side

Fortsat fra side 17

en opdagelsesrejse i barndommens land, det er en slags terapi, og så er det mest af alt et forsøg på at glemme og slippe af med en del af mit liv. Den barndom i Gram er jeg for god til. Det var simpelt hen for uselt. Og ved at dele min historie med andre, slipper jeg for at bære rundt på den selv.

Det er en erkendelse, jeg har brugt en del år på at nå frem til: Skammer du dig over noget, gælder det om at træde op på ølkassen og fortælle hele verden, hvorfor du skammer dig. Fælles for bøgerne er en tiskan og en hvirken i krogene. En afmagt eller en stille accept af at noget er forkert. Det er mine bøger en reaktion på, de er larmende protester imod al denne »læg-gen-låg-på«.

Inden jeg begyndte på romanerne, havde jeg et forholdsvis langt arbejdsliv som dramatiker. Som dramatiker havde jeg aldrig beskæftiget mig med barn-domsoplevelserne i Gram. Det var ting, jeg havde stuvet af vejen, fortrængt, men da jeg blev far, kunne jeg ikke længere gemme de historier for mig selv. Mit barn gav mig modet til at se dæmonerne i øjnene. Desuden skete der det, at jeg ramlede ind i en periode som arbejdsløs dramatiker.

Jeg debuterede i 1977, og i slutningen af 90erne var der dukket mange nye dramatikere op, og jeg var knap så interessant længere. For dog at bestille noget skrev jeg derfor min første roman: Ingen grund til overdramatisering. Med denne fik jeg fat i en fortællerstemme, som var dybt forankret i Gram og Sønderjylland. Og i kølvandet på denne særlige sønderjyske fortæller-stemme dukkede alle de oplevelser op, jeg i så mange år havde nægtet at forholde mig til.

Den man tugter...

Når jeg anser mig selv som hjemstavnsforfatter, skal det ikke kun forstås i lyset af, at jeg især skriver om Sønderjylland. Det handler i ligeså høj grad om de temaer, jeg kredser om. Fortielser finder sted alle steder i landet, men jeg tror på, at fortielsen har særlige gode kår i Sønderjylland. I Sønderjylland står man sammen og klarer problemerne selv. Der er en udtalt sindighed her og en voldsom forskrækkelse for myndighederne. Desuden findes der andre grænser her end i resten af landet, og hvis en mand tæsker sin kone, er det mest oplagt at passe sit og regne med, at hun selv har været ude om det - hvis det overhovedet er sandt!»

Denne sønderjyske blanding af myndighedsforskrækkelse og kollektiv fortielse kan være ulykkelig, da nogle problemer er så alvorlige, at man ikke kan løse dem selv, ikke mindst hvis der er børn indblandet.

Børn er »over-samarbejdssomme«, de har ingen grænser, og de vil gøre alt for at gøre deres forældre lykkelige. De er dybt loyale, og det kan der komme forfærdelige ting ud af, hvis de voksne ikke formår at sætte græn-

ser for dem. Det vil jeg gerne fokusere på - nogle vil måske kalde det for at udstille, men lige meget hvad, må man ikke tage fejl af, at bøgerne og deres portrætter udspringer af stor kærlighed til egnen og flere af personerne. Jeg er tæt forbundet til min sønderjyske historie, og jeg bryder mig ikke om, at andre taler nedsættende om min hjemegn. Det er et privilegium, som er forbeholdt mig.

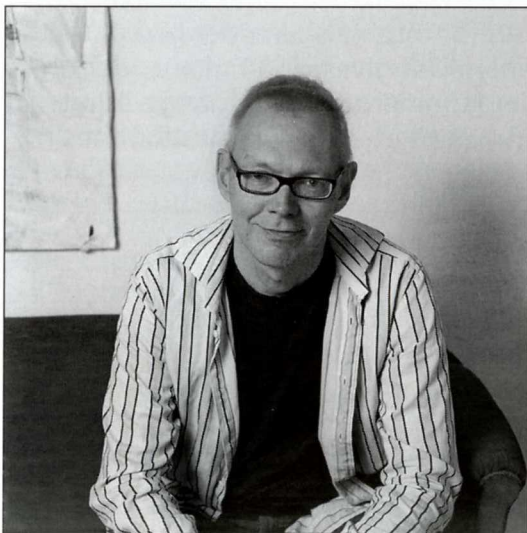
Når virkeligheden banker på

Når man som jeg skriver oven på virkeligheden, sker det selvfølgelig, at den kan finde på at banke på. Den kan være vred, den kan forsøge at få mig til at stå til regnskab for min fiktion. Eller den kan være taknemmelig. I kapitel to i »Ingen grund til overdramatisering« er der en lille historie om en kvinde som får bank af sin mand. I bogen har hun beholdt sit rigtige navn, og jeg blev efterfølgende kontaktet af kvinden, som var glad for, at jeg fortalte hendes historie. Det kom der siden hen et radioprogram ud af og romanen »Frygtelig lykkelig«

Da Frygtelig lykkelig udkom, fik jeg et sagsanlæg på halsen af en pensioneret landbetjent, som følte sig forulempet. Jeg undskyldte selvfølgelig og fik i senere udgaver af bogen ændret navnet på min landbetjent og desuden gjort opmærksom på, at mine bøger ikke er - men kun bygger på virkelige hændelser. Normalt slører jeg også virkeligheden ved at bytte rundt på navne og den slags. Men de oprindelige navne er vigtige for mig. Det er en måde, hvorpå jeg kan være i kontakt med min barndoms dæmoner.

Det med dæmonerne bringer mig tilbage til min gamle skolevej. At gå den tur var en følelse af frihed. Jeg var på mange måder en doven elev. En af den

Fortsættes næste side

Erling Jepsen. Foto: Tina Brok Hansen.

slags, som det kunne blive til hvad som helst med. Men på et tidspunkt forstod jeg, at bøgerne var en chance for at slippe væk. Efter folkeskolen kunne man komme i gymnasiet, og det var en stor motivation for at tage sig sammen. Da det lykkedes, gik jeg målrettet efter at vælge fag, der betød, at jeg måtte flytte hjemmefra. Derfor valgte jeg samfundsfag. Det tilbød gymnasiet i Ribe ikke, og så måtte jeg flytte til Haderslev. Senere tog jeg til København for at læse dansk, hvilket dog kun blev for en kort periode. Min skolevej har altså været lang og for enden af den lå friheden hele tiden og ventede.

Erling Jepsen er født i 1956. Siden dramatikerdebuten i 1977 har han skrevet over 40 dramaværker til radio, teater og tv. Romandebuterede i 1999 med Ingen grund til overdramatisering. Slog for alvor igennem med Kunsten at græde i kor (2002), som fik stor succes som film i foråret 2007.

I 2004 udkom Frygtelig lykkelig og i 2006 Med venlig deltagelse. Filmoptagelserne af Frygtelig lykkelig begynder i dette efterår. Med venlig deltagelse er af Erling Jepsen bearbejdet til teater og spilles fra 12. Oktober på Det kongelige Teater med Ghita Nørby og Jes Albinus i hovedrollerne.

Klassisk - musiktidsskrift med medlemsrabat

Tidsskriftet Klassisk er et magasin for musikelskere, der giver inspiration til nye musikalske eventyr. Det giver viden til alle, der elsker opera, symfonisk musik eller kammermusik fire gange årligt. Medlemmer af kunstforeningen kan få et introduktionsabonnement for

kr. 175,-

mod normalt kr. 219,- (incl. porto).

Ved abonnements tegning på

telefon 36 44 60 68

eller på

www.klassisk.org

skal man gøre opmærksom på, at man er medlem af Museums- og kunstforeningen for Vejen og Omegn.

Den gradvise vækst i samlingen

Af Teresa Nielsen

I forbindelse med tildelingen af Bikubenfondens Museumspris ringede komité formanden, lederen af Hirschsprungssamling, Marianne Saabye om nogle konkrete oplysninger, og ville bl. a. gerne vide, hvor stor samlingen var, da jeg trådte til i maj 1994. Ved nærmere eftersyn viste det sig, at den da var på omkring 840 numre. Sidst i maj måned 2007 har jeg indskrevet inventar nr. 1600. Det vil sige, at samlingen numerisk set er lige knap fordoblet på 13 år! Dertil skal føjes, at et inventarnummer kan dække over alt fra ét enkelt maleri eller grafisk blad over en gruppe møbler til en mappe med skitsemateriale, så den fysiske mængde siger tallene intet om.

Men hvorfor og hvordan sker disse erhvervelser? Samlingsvæksten er kun en af museets fem primære opgaver. De øvrige fire er: 1) forskning, 2) formidling 3) bevaring og registrering. Rækkefølgen er uprioriteret, og ikke til at prioritere, for ingen af delene kan gøres alene, og ingen af delene kan skæres fra, for eksempelvis er en erhvervelse ikke mulig uden forskning, en bevaring kan ikke finde sted uden erhvervelser og forskning for at vide, hvad og hvordan det skal bevares. Har man ikke forsket, har man heller ikke noget at formidle, og så fremdeles.....

Væksten i samlingen er i høj grad forbundet med det opsøgende arbejde omkring to af museets tæt forbundne arbejdsområder, forskning og udstillingsforberedelserne. Gennem både forskningen og udstillingsarbejdet får museet et overblik over eksempelvis en periode, en strømning eller en enkeltkunstners værk. Det er dernæst meget lettere at vide i hvilken retning erhvervelserne skal orientere sig, og ved indlån til udstillinger opstår den vigtige kontakt til de private ejere.

Følg museets erhvervelser på hjemmesiden

Samlingstilvæksten kan løbende følges på museets hjemmeside, hvor man i øverste tværbjælke klikker på "samlingen & databaser", og dernæst i menuen til venstre vælger "erhvervelser". Man kan vælge sig ind år for år, og det seneste års tid er værkerne blevet ført ind med både foto og en lille beretning om erhvervelsen. En interessant oplysning, som er opgjort i introduktionsteksten til erhvervelsesafsnittet på hjemmesiden, er forholdet

mellem indkøbte erhvervelser og gaver til samlingen. De fleste år viser det sig, at ca. 50 % af samlingstilvæksten skyldes gaver. Det kan vi både takke adskillige fonde og særligt Ny Carlsbergfondet for, men det skyldes i høj grad også privatpersoner, der i forbindelse med kontakt til museet har ønsket, at deres værk skulle indgå i museets samling, og dermed være en langt større kreds til glæde end hjemme i deres egen stue – som adskillige gode givere selv har udtrykt det!

En fin portion Niels Hansen Jacobsen keramik

Kigger man efter i samlingstilvæksten, viser det sig, at nye værker som regel forholder sig til allerede etablerede samlinger. De er grupperet omkring enkelte kunstnere, og gjorde man samlingen op efter kunstnernavne i stedet, ville der kun være ganske få, hvor en kunstner stod alene med et enkelt værk. Formålet med erhvervelserne er at give indblik både i en periode og i de enkelte kunstners værker.

Det ses eksempelvis i en stor, flot samling af Niels Hansen Jacobsen keramik, som det - takket være en bevilling på 40.000 kr. fra Kulturarvsstyrelsens særlige pulje til indkøb af kunst - er lykkedes at erhverve direkte fra en af kunstnerens efterkommere. Til samlingen er nu bragt de to mest brugsprægede værker, som Niels Hansen Jacobsen vides at have fremstillet, et sukker- og flødesæt. Blandt de funktionelle genstande rangerer også et lille askebæger og to vaser. Den slags har museet en del af, men hvert lille askebæger og vase er med til at vise nye sider af Niels Hansen Jacobsens »leg« med leret. I et fuldt industrialiseret samfund var hans mål ikke de teknisk præcise værker, som fabrikkerne efterstræbte at levere, men i stedet de unikke og individuelle frembringelser, hvor han kunne søge at aflokke leret, glasurerne og andre materialer deres muligheder. Her er det lille askebæger et fint eksempel på, hvor meget Hansen Jacobsen kan få ud af en undseelig lille klump ler. Det samme gælder den mindste af vaserne, der lever i kraft af hans vilde leg med den glaserede overflade på den ellers ganske enkle form. Den største af vaserne er et udsøgt eksempel på Hansen Jacobsens eksperimenteren. Grundformen er drejet op, trukket lidt skæv og den fugtige lermasse er præget af billedhuggerens hænders arbejde – bemærk den fine klat, der balancerer på munden!

Blandt erhvervelserne var også to skulpturelle stykker. Det ene er en drengemaske, der er langt mere detaljeret og levende end de børnemasker, der ellers findes i museets samling – de har vist typisk været fremstillet som gaver og bestillinger, og findes rundt om i private hjem. Denne maske kendes fra flere private samlinger, men hver gang med anderledes glasurtoner – en

med lys, hvidlig tone, en anden er tæt på sort. Den nyerhvervede slutter sig til variationerne med sin helt særlige blå tone.

Til museets samling af små skulpturgrupper med mor og barn er nu føjet endnu en variation over temaet – en stående mor, der ser ned på sit barn, der kigger op til hende. Det er uvist, om billedhuggeren har gjort sig forhåbninger om at måtte udføre et skulpturelt genforeningsmonument, men det vides med sikkerhed, at han i den del af Sønderjylland, der ligger umiddelbart syd for grænsen frem til 1920, har opstillet flere mindsten for netop genforeningen. Problematikken har han selv haft tæt ind på livet ved at være vokset op i den del af landet, der kort efter hans fødsel blev det yderste af Danmark. Kongeågrænsen går jo lige umiddelbart syd for Vejen. Sammen med den bevidsthed, der voksede af det nære samspil med Askov Højskole, har grænsen klart været med til at modne byens borgere – den gang blot 2000 stk. – til allerede i 1905 at ønske sig et kunstmuseum. Her ved det yderste af Danmark ville de gerne vise, hvad landet havde at byde på af kunst. Niels Hansen Jacobsen kommenterede grænsespørgsmålet i det politisk bevidste monument, Modersmålet, som i 1903 blev afsløret i Skibelund Krat – det stærkeste historiske mødested mellem dansksindede nord og syd for grænsen. Mor-barn statuette kan meget vel være hans bud på små markeringer af den glædelige genforening.

Under afhentning af Hansen Jacobsen værkerne fik jeg i et glasskab blandt diverse krukker og vaser øje på en lille, undseelig keramikfigur, der var monteret på en træsokkel. Den meget karakteristiske klare rosa og hvide glasur stod tydeligt frem. Den er identisk med en uforglemmelig glasering af en Kong Lear statuette i Vejen Kunstmuseums samling. Den har til nu desværre været skæmmet af, at den lille narfigur har været brækket af. Ved glasskabet faldt det hele pludselig på plads – her var jo narren, som ejeren dog ikke vidste, at figuren forestillede. Straks blev det besluttet, at også han skulle til samlingen i Vejen, hvor han snarest muligt vil blive forenet med den statuette, som han oprindelig har været en del af. Tænk, at det så længe efter billedhuggerens død kan lykkes at genforene statuettens dele til en flot helhed takket være en konservator, der får kam til sit hår! Det kan dog ikke blive før end hen i efteråret, da Kong Lear statuette netop, sammen med et udvalg af værker fra samlingen – er rejst til Rudolph Tegnens Museum for at indgå i en lille særudstilling.

Udløbere af Elise Konstantin-Hansen udstillingen - og særligt om samspillet med Agnes Fink i Kolding

I forbindelse med hjemmesidens omtale af Elise Konstantin Hansen udstillingen er der en efterlysning af hendes keramiske værker, der måtte

befinde sig i privateje. Respons kom der ret hurtigt i form af en email om en kalkunformet tekande fra 1889. Den blev straks indlemmet i udstillingen. Der forhandles nu, og der skulle være mulighed for at indlemme den i samlingen på Vejen Kunstmuseum. Først i maj måned 2007 kom endnu en mail med en spændende historie og nogle billeder af en krukke fra 1890. Et besøg hos ejeren gjorde det klart, at krukken skulle med på de sidste uger af udstillingens visning i Vejen – og om muligt skulle denne store, men svært medtaget krukke meget gerne indlemmes i samlingen på Vejen Kunstmuseum. Med gode erfaringer fra genoprettelsen af den store P. V. Jensen Klint lågkrukke, som museet modtog først på året 2006, stod det klart, at det ville kræve mindst en uges konservatorarbejde at få udlignet skader forvoldt af »tidens tand og andre tænder«. Heldigvis kunne konservator Lizzi Thamdrup fra Ribe ganske hurtigt træde til og udbedre de værste skader inden krukken skulle fortsætte på rejse til udstillingens andet stop, Skovgaardmuseet i Viborg. Kanten må så vente til krukken igen er hjemme i Vejen.

Den store krukke har hørt til på Friboeshvile i Lyngby på den anden side af vejen fra Sorgenfri Slot. Den var indvendigt tykt belagt med kalk, der kunne tyde på, at den har været brugt som urtepotte og har været plantet til. Den er i bunden indridset med kunstnerens navn, årstallet 1890 og hendes karakteristiske snegl som bomærke.

Krukken minder i sin grundform noget om en lågkrukke, der tilhører Louis Ehlers samling i Haderslev. På låget er der en fint modelleret frø og korpus er let dekoreret og i bunden dateret 1891. Den ny erhvervede krukke er langt større og faktisk det største af hendes keramiske arbejder på udstillingen. I lighed med Elise Konstantin-Hansens berømte blæretangsfad fra 1888, har hun også her arbejdet med højtmodelleret tang. Det har hun sat øverst på ydersiden under krukkenes munding. Derfra trækker tangen ned over korpus som tynde indridsede slyngninger. Ind imellem træder to dekorationer frem: Et par vandmænd - der med deres rødbrune tone kunne være brandmænd - og på den modsatte side en hummer, der strækker klørne frem. Konservator Lizzi Thamdrup fra Ribe blev straks tilkaldt, og i udstillingens sidste uge sad hun til glæde for gæsterne i den ene sal og arbejdede. Efter endt konservering og hendes borttoning af de store, hvide afskalninger, opleves for alvor den flotte undervandsstemning, som Elise Konstantin-Hansen her har fanget på krukkenes sider.

Hen imod slutningen af udstillingsperioden dukkede den dame op, der havde været årsag til, at Elise Konstantin-Hansen udstillingen havde fået et Agnes Fink afsnit. Som gave til museets samling efterlod hun en af de puder, som Susette Holten på Elises foranledning gav forelæg til hos Agnes Fink i Kolding. Broderiet er indrammet af en ganske enkel og stram blå ramme,

hvori der står et udsnit af en hybenbusk med sine karakteristiske røde frugter, der træder flot frem på den kølige blå bund.

Puden vil efter endt frysetørring få plads i Niels Hansen Jacobsens sofa sammen med et par puder, der er broderet efter forelæg af Elise Konstantin-Hansen. Historien om Agnes Fink, der i 1930'erne havde broderiforretning i Kolding, er der ingen, der ind til videre har haft øje for at afdække, men arbejdet er jeg nu gået i gang med i samspil med familien.

Agens Fink var en af tre ugifte søster. Hun var en tid bibliotekar, men åbnede en broderiforretning. I ærgrelse over den ringe kvalitet af datidens broderimønstre, gik hun til Elise Konstantin-Hansen, og sammen udgav de i 1934 – med god støtte fra Ny Carlsbergfondet – et par hæfter med broderiforlæg delvist inspireret af antikke græske vasemotiver. Som leverandør af mønstre inddrog kunstneren to af sine venner, Susette Holten og Olivia Holm Møller. Hybenpuden er et af Susette Holtens bidrag. Hun var født Skovgaard, en søster til Niels og Joachim Skovgaard, og har muligvis tegnet flere puder til Agnes Fink, men præcis hvilke ligger endnu ikke helt fast.

I samarbejde med Skovgaard Museet arbejder Vejen Kunstmuseum frem mod en udstilling, der skal belyse de to søskende Susette Holten og hendes bror Niels Skovgaard – særligt som billedhugger og keramiker. Skulle nogen have oplysninger om eller værker af Susette Holten (maleri, keramik, broderi m.m.) må de meget gerne kontakte Vejen Kunstmuseum. Ringe eller sende en mail – på forhånd mange tak.

Omtrent samtidig med at hybenpuden kom til samlingen blev det muligt at indlemme to andre puder. Den ene er dekoreret med et motiv af en dreng på en vædder, og på den anden er der to små dyr, der kunne ligne et par gedekid. Disse to puder er udført efter forelæg fra de to hæfter, som Agnes Fink og Elise Konstantin-Hansen udgav i 1934. Puderne er broderet af Valborg Justesen, der også menes at have vævet det stof, der er på bagsiden. Det er tænkeligt, at de er broderet kort efter udgivelsen. I privateje blandt Agnes Finks efterkommere findes akvarel forelæg til motivet med drengen på vædderen. De to gedekid er anderledes fri i kompositionen end den anden pude, der både i ornament og motiv knytter an til de studier, som Elise Konstantin-Hansen i 1890'ernes midte gjorde på de græske museer. Af hendes skitsebøger fremgår det, at hun har været meget optaget af dekorationsmotiverne på den antikke keramik.

Puderne har fået plads i Niels Hansen Jacobsens sorte sofa i hans stue i den nordlige ende af museet. Her vil de fremover kunne fortælle historien om et par spændende kvindeskæbner fra billedhuggerens egen samtid.

Agnes Finks virke hører til i et større perspektiv, der går tilbage til oprettelsen af den broderiforretning, kaldet »Boden« som Elise Konstantin-Han-

sens søster Kristiane åbnede i 1880'erne sammen med Johanne Bindesbøll og Sarauw, men skal også ses i forhold til Højskolernes Håndarbejde og kommercielle foretagender som Eva Rosenstand og Clara Wæver. I et samspil mellem kunstmuseet i Vejen, Kunstindustrimuseets tekstilsamling og Skovgaardmuseet i Viborg vil vi gradvist indkredse emnet til en udstilling. Al viden, som folk måtte ligge inde med om særligt Agnes Fink, men også »Boden« modtager museet meget gerne meldinger om.

Elise Konstantin-Hansens puder i Niels Hansen Jacobsens sorte sofa

Vibeke Haarby ny i bestyrelsen

Tove Stubbe har i maj 2006 ønsket at udtræde af kunstforeningens bestyrelse af tidsmæssige grunde.

I stedet er Vibeke Haarby indtrådt i bestyrelsen. Tove Stubbe har siden generalforsamlingen været foreningens sekretær.

Foreningen takker Tove for indsatsen.

Duborg-skolen og Kunstnergaven

Af Poul-Erik Hansen

På kunstforeningens aftentur i april til Flensborg viste Christian Skov rundt på Duborg-skolen og fortalte om skolen og kunstværkerne.

Nedenfor bringes en opfølgning af turen.

Kilde: Duborg-skolen, 1920-1955. - Flensborg, 1955.

Danske billedkunstnere havde fra 1914 til 1921 afleveret flere hundrede værker, som fik navnet »kunstnergaven af 1920«. En komite af kunstnere og medlemmer af sønderjyske foreninger stod for indsamlingen, der havde til formål at skaffe god dansk kunst til væggene i de danske forsamlingshuse i Slesvig.

Efter krigen besluttede man at holde de indsamlede billeder samlet som en grundstamme til et sønderjysk kunstmuseum.

Da man ikke havde noget kunstmuseum at overdrage billederne til, besluttede man at fordele samlingen til museerne i Aabenraa, Haderslev, Sønderborg og Tønder i foråret 1921.

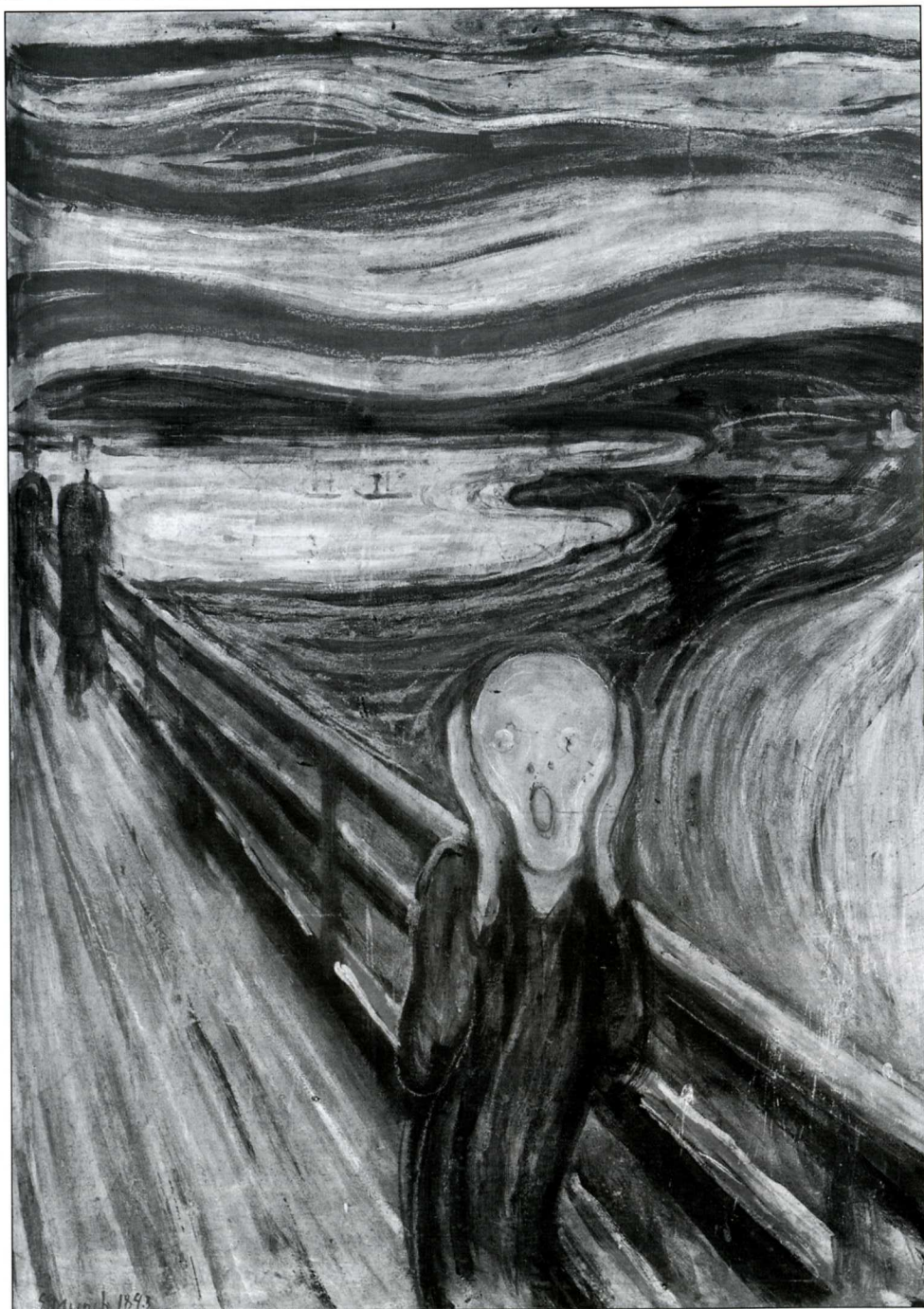
I januar 1921 blev den samlede kunstnergave udstillet på Charlottenborg i København, inden værkerne skulle fordeles til de sønderjyske museer.

På det tidspunkt blev Duborg-skolens arkitekt Andreas Dall opmærksom på samlingen. Han fik fat i kataloget og skrev et brev, der findes i Grænseforeningens arkivalier. Heri beklagede han i stærke toner, at man ikke havde tænkt på Sydslesvig.

Komiteen var efter sigende pinligt berørt over situationen. Kort tid efter kunne man meddele Dall, at skolen ville få Lorenz Frølichs kartoner til gobelinerne i Københavns Rådhus, nogle buster af Aksel Hansen samt forskellige nu bortkomne tryk efter kendte danske maleres værker.

Frølich havde boet i Flensborg i 1850'erne, hvor flere af de arbejder, han udførte, stadig findes.

Frølichs illustrationer til dansk saga og historie var kendt af ethvert barn, og Winstrops latinskole i Flensborg skulle have haft et par af dem som dekoration i festsalen, men de blev sparet væk. Til dekoration i Nyrops nye rådhus i København blev en række af motiverne overført til gobeliner med den da oldgamle Frølich selv som tilsynsførende. De fleste af kartonerne, der var forlæg for gobelinerne, var i behold i 1921. Kunstnergavekomiteen havde lidt penge i behold, og for de penge købte man kartonerne hos en af de damer, der havde været med til at væve dem. Da Duborg-skolen var færdig, blev de ophængt i korridorerne og i festsalen, hvor de stadig findes.

Edvard Munchs »Skriget«.

Edvard Munch - Sindets billeder

Lektor, mag.art. Annette Stabell

»Sygdom, galskab og død var de sorte engle, der stod ved min vugge« skrev Edvard Munch (1863-1944) i sin dagbog, og det er nogen af de alvorstunge emner, han kredser om i sin kunst. Munch er desuden præget af den rastløse søgen, der er karakteristisk for slutningen af 1800-tallet, hvor samfundsmæssige, moralske og etiske normer var under omvæltning. Ligesom Ibsens og Strindbergs skuespil handler Munchs kunst i store træk om det menneskelige drama, livet, døden, kærligheden, jalousi og angst. Skriget, det mest kendte af Munchs billeder, er ikke blot højdepunktet i Munchs selvbiografiske værk men samtidig indbegrebet af datidens opfattelse af det moderne menneske. Impressionisme, symbolisme og ekspressionisme er nogen af de etiketter, man kan hæfte på Munchs kunst. Hertil kommer en heftig indre uro og dynamik, som er drivkraften i Munchs til tider eksplosive billedsprog, begge egenskaber der gør Munchs billeder så fængslende.

Efter et sammenbrud i 1908 blev Munch indlagt på dr. Daniel Jacobsens klinik i København. Barndommens traumer forsvandt herefter gradvist, men det gjorde også en del af dramatikken i hans billeder. Efter behandlingen besluttede Munch sig for at vende tilbage til Norge efter knap 20 års ophold rundt i Europa. Han havde følt sig forfulgt i sit fædreland på grund af sin kunst, men den anerkendelse han havde opnået, først og fremmest i Berlin, lettede vejen for hans tilbagekomst. Med sin meget individuelle emnekreds og dramatiske udtrykskraft lykkes det Munch at gøre sin kunst vedkommende. Han formulerer det selv således: »I min kunst har jeg forsøgt at forklare mig livet og dets mening. – Jeg har også søgt at hjælpe andre til at klarlægge sig livet«.

For Ejnar Nielsen, rigt repræsenteret på Vejen Kunstmuseum, var Munch et forbillede. Til flere af de skæbner, Ejnar Nielsen skildrede i Gjern, fik han inspiration i Munchs motivverden.

Ordrupgaard & Louisiana

Sydvestjysk Folkeuniversitet indbyder til kunstudflugt

To væsentlige museer er målet, når Sydvestjysk Folkeuniversitet indbyder til kunstudflugt lørdag den 6. oktober med afgang fra Vejen Banegård kl. 8.15 og hjemkomst kl. 21.30. For deltagere fra Esbjerg og Ribe er afgangstidspunktet kl. 7.00 fra Odins Plads i Ribe og kl. 7.30 fra Museumspladsen i Nørregade i Esbjerg.

Det første mål er Ordrupgaard, der viser en særudstilling med kunstneren Piet Mondrian.

Ordrupgaard fik i 2006 en tilbygning til det gamle herskabshjem, der hidtil har huset museets imponerende samling af blandt andet franske impressionister. Tilbygningen er tegnet af den store arkitekt Zaha Hadid fra Irak.

Udvidelsen fordoblede museets areal og betød, at museet fik en udstillingssal på cirke 550 kvadratmeter. Tilbygningen er i sort-grå beton og er på en gang i harmoni med og i kontrast til den gamle bygning.

Det andet museum, der besøges er Louisiana, der også har gennemgået en større ombygning i de senere år.

Her bliver der rundvisning i Lucian Freud udstillingen, der åbner i september 2007. Lucian Freud hører til efterkrigstidens såkaldte London-skole, men hans gennemførte og i en vis forstand klassiske malerier- portrætter, studier af dyr, interiører med mennesker i private omgivelser - har gjort ham til en ener i moderne maleri. Den stadig aktuelle Freud er barnebarn af den moderne psykologis grundlægger, og man ser hos ham en tilsvarende vedholdende interesse for det, der skjuler sig bag individets maske, skriver Louisiana i sit tidsskrift Louisiana Magasin nr. 25, 2007.

Ud over Lucian Freud bliver der også mulighed for at se særudstillinger med Tal R, Richard Avedon (fotografier 1946-2004) og udstillingen Arkitekturens grænser i Cecil Balmond: Den skjulte orden.

Prisen for deltagelse i turen er kr. 725,- der dækker buskørsel, kaffe, entreer og aftensmad.

Medlemmer af Louisiana kan få refunderet entreen til Louisiana.

Tilmelding senest 28. september til Sydvestjysk Folkeuniversitet tlf. 65 50 41 03 (kontortid kl. 8-12) eller via mail: fu@fue.sdu.dk

Generalforsamling

Torsdag den 13. september 2007 kl. 19.30
på Vejen Kunstmuseum

DAGSORDEN:

1. Valg af dirigent
2. Formandens beretning
3. Kassererens beretning
4. Fastlæggelse af kontingent
 (Nuværende kr. 175,00 for et medlemskab
 – kr. 275 for to på samme adresse.
5. Indkomne forslag
6. Valg til bestyrelsen
 På valg er:
 Dorte Lehmkuhl
 Kirsten Abelsen
 Niels Peder jessen
 Poul-Erik Hansen (genopstiller ikke)
7. Valg af suppleant: Jens Kjær Larsen er på valg
8. Valg af suppleant
9. Valg af revisor
10. Valg af revisorsuppleant
11. Orientering om Vejen Kunstmuseum
12. Eventuelt
13. Bortlodning

Blandt alle medlemmer trækkes lod om

- a. Martha Larsen: Pastel
- b. Jørgen Rosengaard: Maleri
- c. Nina Ferlov: Fjer - Pastel
- d. Nikolaus Wehding: Dyreskulptur - Ler
- e. Anne Flöche: Firkantet fad - Keramik
- f. Torben Eskerod: Foto
- g. Sys Hindsbo: Grafik

Medlemmer, der er til stede på generalforsamlingen vælger i den rækkefølge de udtrækkes. Øvrige indkaldes til et møde, hvor gevinsterne vælges i den rækkefølge, man har vundet på generalforsamlingen.

Blandt fremmødte medlemmer

- a. Sys Hindsbo: Grafik
- b. Inge Lise Westman: Grafik
- c. Erik Hagens: Vilniums (bog med dedikation fra Erik Hagens)
- d. Tom Buk-Swienty: Den ideelle amerikaner. En biografi om journalisten, reformisten og fotografen Jacob A. Riis (bog med dedikation fra forfatteren)
- e. Harald langberg: Rejsen til Rom (bog - 2006)
- f. Nina Ferlov: Akvareller (bog - 2003)
- g. Per Kirkeby: Figur (bog - 2006)
- h. Jens Erik Sandberg: Med venlig hilsen - Kunstnere skriver breve (bog - 2006)
- i. Landskabets sjæl: Dronning Margrethe II og Prins Eugen (udstillingskatalog - 2005)
- j. Søren Lose: Home (bog - 2006)
- k. Thomas Bo Jensen: P. V. Jensen Klint (bog - 2006)

14. Pianisten Mats Rudklint underholder

Tid & Sted

14. aug. 2007 kl. 19.30: Peder Rasmussen fortæller om Kähler-keramikeren Karl Hansen Reistrup. Entre kr. 35,00 for medlemmer - Øvrige kr. 50,00.

13. sept. 2007 kl. 19.30: Generalforsamling i kunstforeningen for Vejen og omegn.

4. okt. 2007 kl. 19.30: Forfatteraften med Erling Jepsen. Arrangeres i samarbejde med Vejen Bibliotek i forbindelse med Trekantområdets store litteraturfestival. Entre kr. 50,00.

22. okt. 2007 kl. 19.30: Annette Stabell: Edvard Munch. Arrangeret af Vejen Kunstmuseum og kunstforeningen i samarbejde med folkeuniversitetet. Entre kr. 35,00 for medlemmer. Øvrige kr. 50,00

Alle ovenstående arrangementer afholdes på Vejen Kunstmuseum.

Udflugter:

1. sept. 2007 kl. 8.00 fra Vejen Banegård: Udflugt til Viborg. Hjemkomst kl. 18.30

6. oktober 2007 kl. 8.15 fra Vejen Banegård: Sydvestjysk Folkeuniversitets udflugt til Ordrupgaard og Louisiana.

Udstillinger:

9. juni til 26. aug. 2007: Udstillingen Karl Hansen Reistrup vises på Vejen Kunstmuseum.

27. juni til 18. aug. 2007: Hanne Vedel udstiller på Vejen Bibliotek.

1. sept. til 18. nov. 2007: Legatudstilling med Tine Hecht Pedersen på Vejen Kunstmuseum.

6. sept. til 13. sept. 2007: Udstilling af kunstforeningens præmier på Vejen Bibliotek og i foreningens vindue i Danske Bank.

VEJEN KUNST MUSEUM

Østergade 4 - 6600 Vejen

Tlf. 75 36 04 82

E-mail: museum@vejenkommune.dk

Museets åbningstider:

Tirsdag-fredag kl. 10.00-16.00

Lørdag-søndag kl. 11.00-17.00

Mandag lukket - Fri entré

MEDLEMSBLAD for Museums- og kunstforeningen for Vejen og omegn

Redaktion:

Poul-Erik Hansen (ansvarhavende),
Badstuegade 6, 6100 Haderslev.

Tlf. 21 26 57 80

Kirsten Abelsen,
Øster Allé 4, 6600 Vejen.

Tlf. 75 36 47 86.

Bladets red. modtager gerne stof
fra foreningens medlemmer.

Artikler dækker ikke nødvendigvis
kunstforeningens synspunkter.